

VLADISLAV VLČEK

LOŮ

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

ÚNOS A ODPLATA

„Já tvora divokého nespatriil, jenž by se litoval. Pták zmrzlý jistě z větve spadne, však nikdy neproklíná svůj osud.“

D. H. Lawrence

„Oko za oko, zub za zub? Nebo ,kdo po mně kamenem, já po něm chlebem‘? Co je správné? Někdy to, někdy ono, dle konkrétní situace.“

nejmenovaný katolický kněz

„Odplácej dobro dobrem, ale zlo odplácej spravedlností.“

Konfucius

„Zlato, vstávej, unesli Aingeal a Jethra!“ promluvil velice naléhavě a hlasitě komunikační čip Deirdřiným hlasem.

Stále jsme kotvili na Canaveralu, byla hluboká noc a já měl značné problémy se vzbudit, natož začít cokoliv vnímat.

Sáhl jsem po pistoli pod polštářem. Měl jsem ji stále u sebe, ve dne v noci, čímž jsem si vysloužil několik rýpanců od Dee a průběžné podezřívavé pohledy od pasažérů. Ale zvyk je zvyk.

„Vstávej, dělej, vstávej!“

„Co se děje?“ Začalo mi prudce bušit srdce a hrudník se stáhl úzkostí.

„Je mi to líto, Liame, můj monitoring tvých blízkých má zřejmě mezery, unesli Jethra a Aingeal. Momentálně jsou na lodi ve Středozezemním moři, zatím nepříliš poškození.“

Fakt, že mě oslovila jménem a obsah sdělení... Přes oči mi padl rudý závoj nezvladatelné zuřivosti, kterého jsem se od dětství snažil zbavit.

Měl jsem vztek, že bych snad na místě a z fleku překousl hlaveň velkorážní pušky. Ale hned za tím přišel strach, příšerný strach. Strach ochromující tělo i mysl.

„Co znamená příliš nepoškození? A za jak dlouho mě tam můžeš dostat?“ Soukal jsem se do bojového obleku a celý se klepal, takže mi to, přes veškerý důkladný výcvik, moc nešlo.

Aingeal, moje holčička, moje úžasné dítě!
A Jethro, můj přítel!

Zabiju všechny, co jim zkříví vlas na hlavě! Ten, kdo je unesl, měl o mně prvotřídní informace. A věděl, jak mě zasáhnout do nejhlubší hlubiny srdce!

„Lásko, uklidni se. Monitoring vylepším, aby se to už nestalo. A uvaž, prosím, že tam pošlu někoho jiného – mám v záloze pár velmi schopných chlapů, kteří tam můžou dorazit jen nepříliš později než ty. V boji budeš možná docela dobrý, ale ta má záloha je lepší, má zkušenosti, a je jich víc. Hodně jsem se s tebou nadřela, obtížně bych tě nahrazovala, a hlavně o tebe nechci přijít.“

Zacvakl jsem do P90 padesátiranný zásobník, přidal do pouzder náhradní kusy, k tomu SIG a nůž.

„Chápu tě, lásko, jsou to dobré argumenty, ale tohle si musím vyřešit sám, je to velice osobní a nesvěřím to nikomu jinému. Mrzí mě potíže, které ti působím. Kdy mě tam dostaneš?“ Mluvil jsem klidně, ale všechno ve mně vařilo.

„Nechám tě tedy jít, ty dubová hlavo, ač velmi nerada. Jsem tě tam schopná poslat takřka okamžitě, jakmile se dozbrojíš. Ideálně do motorového prostoru.

Je to stará, vysloužilá – dříve luxusní – padesátimetrová jachta, momentálně sloužící jedné z frakcí fundamentálního islámu. Mají ruční zbraně plus jeden těžký kulomet. Zatím ty dva pouze zmlátili, ale vypadá to, že se chystají na mnohem odpornější věci, jako je ořezání ňader a pohlavních orgánů a následné zaslání na Canaveral, aby ti dokázali, že své požadavky myslí vážně – Aphrael má sloužit jim, pouze jim! Řezání prstů berou jako propálené klišé. Vše se chystá dnes večer a bude tomu zřejmě předcházet několikanásobné znásilnění – obou dvou, nejsou vybíraví.“

„Přenos, prosím, děkuji.“ Tlak, tep, hodnoty adrenalinu...

„Vydrž chvíli, prosím! Na monitoru vidíš plán lodi – rozměry, rozmístění kajut, současnou polohu všech lidí na palubě... Aspoň trochu si to prohlídni a myslí!“ Ukecávala mě a měla pravdu.

Takže jsem tomu dal pár minut, pak se ztmělo a objevil jsem se mezi dvěma velkými dunicími diesely s příjemně pravidelným chodem, podle štítku britské stroje.

Mám rád motory. Taky mám moc rád letadla, zbraně, motorky, auta, lodě a kovové předměty obecně, ale tentokrát jsem to opravdu neoceníl, měl jsem jiné starosti.

Pach nafty, oleje, klouzavá podlaha s pohozenou bednou plnou špinavého nářadí, kterou jsem málem nakopl, a mizerné žluté světlo vycházející ze dvou houpačících se žárovek.

Bojový oblek a belgická FN P90 s podzvukovými náboji a tlumičem. Zběsilost v srdci a, díky obleku, poměrně vysoká nezranitelnost. To bude pro ty zmrdy hodně hnusnej den! Jen rychle najít ty dva nebožáky, než se strachy zblázním.

Přesunul jsem se ke dveřím.

„Patnáct lidí, zlato. A nezapomeň, oblek vydrží hodně, ale ne všechno. Vystřelil jsi z lodi jako berserkr, takže buď tak hodný, uklidni se a poslouchej mě. Nechci o tebe přijít. Kde bych takového megakokota, jako jsi ty, jinde sháněla.“

„Jsi láska mého života,“ zašeptal jsem té bes-tii. Ale ona fakt ví, jak na mě – už to mnohokrát prokázala –, a já se trochu uklidnil. Ač její hlas nebyl klidný, jako obvykle.

„Nikdy jsi nikoho nezabil, já vím. Snad to zvládneš – technicky, i budoucí potenciální psychickou újmu,“ starala se.

Najednou jsem si uvědomil, že mě nemuse-la pustit – ovládání teleportu je plně v její režii. A jak těžké pro ni muselo být nechat mě jít. Že jsem se zachoval jako bublající láva bez špetky logického myšlení. Že mě můžou zabít. Že to můžu celé podělat – lásku, výcvik, všechno.

Řekl jsem jí to. S kajícínou omluvou. Její odpověď mi vehnala slzy do očí. Ona mě fakt miluje – se vším, co ke mně patří.

Zkusil jsem se oklepat. Když už jsem tady, do dělám to. Pozdě bycha honiti a vracet se nebudu, jakkoliv by to bylo moudré, efektivní a tak vůbec.

„První chlap je dva metry od dveří strojovny a pomalu odchází,“ informoval mě můj strážný anděl.

Jsa značně motivován – představa arabského večírku mě rozpalovala doběla –, potichu jsem otevřel dveře strojovny. Pak jsem popoběhl a pěstí v rukavici rozmázl prvnímu sráči, který se kvůli zvýšenému hluku motorů způsobenému otevřením dveří začal otáčet směrem ke mně, nos po obličejí. Padl na zem a já mu aplikoval jednu belgickou vílu olověnku mezi oči.

Před očima obraz, jak řezou Aingeal a Jethra – sadisti a fanatici zkurvený – jsem vyrazil dál a vyběhl schody do obytného podpalubí.

„Za rohem, před kajutou, kde jsou unesení, jsou dva,“ vyslechl jsem situační hlášení odkudsi z vesmíru.

V pokleku jsem opatrně vyhlédl, P90 mi zacukala rukama a zbývalo jen dvanáct hajzlů. Střelivo 5,7 x 28 na tři metry – hlavy jim explodovaly v divoké oblačné směsici bílé, šedé a rudé.

Otevřel jsem dveře kajuty. Ti dva tam leželi na zemi. Potrhané oblečení, špinaví, zkrvavení, zmlácení, zubožení a v bezvědomí.

Ale živí a zachovatelní při životě – to bylo nejdůležitější. Má úleva se nedá popsat! Spadl mi ze srdce balvan takové hmotnosti a rozměrů, až mi na chvíli připadalo, že se vznesu ke stropu jako pouťový balonek plný hélia. Díky bohům za jejich dary!

Nastřelil jsem oběma podkožním aplikátorem lokátory teleportu, nahlásil to Dee a pak koukal, jak s mihotáním mizí.

Svůj lokátor mám implantovaný v ramenním kloubu, Dee mi ho tam prskla hned první noc – bez mého vědomí a souhlasu, samozřejmě.

A když už byla rozjetá a v ráži, rovnou mi nastřelila do lebky komunikační čip, fungující jako mikrofon i sluchátko, takže s ní mohu kdykoliv mluvit, aniž by mi cokoliv viselo z ucha či bylo připláclé na krku.

Ani jedna z těch novinek ráno nebolela, nic jsem nevěděl. A že to v sobě mám, mi sdělila, až se jí to hodilo.

„Dva jsou na můstku, zbytek na přední palubě. Zřejmě se věnují kolektivnímu fetování. Buď opatrný.“ Výstraha jasná, strach v hlase ještě jasnější.

Teď vám konečně pořádně naložím, vy sráči, už mám volné ruce, proběhlo mi hlavou a až teď jsem si plně uvědomil, jak moc jsem se bál a jak ohromná to byla úleva, když jsem ty dva dostal do bezpečí.

Vyměnil jsem zásobník za plný a vyšel na chodbu. Jachta zjevně pamatovala lepší časy.

Smrad, špína, mizerné světlo, oprýskaná barva, všude bordel.

Dle pokynů jsem dorazil na můstek, ale nikde nikdo. Nádherné počasí, jen pár mráčků, jemný větřík a mé milované, modromodré Egejské moře.

Opatrně jsem velkými špinavými okny vykoukl dolů na, dříve zřejmě bílou, přídovou palubu, kde se na slunci povalovaly smažky, ladící se všemožnou chemií na večerní mejdan.

Kde jsou, kurva, ti dva zmrdi, co mají být na můstku, pomyslel jsem si, otočil se s P90 u ramene a narazil na prvního.

Začal zvedat otřískanou Uzzi zavěšenou na řemenu, otevřel smradlavou tlamu se žlutočernými zuby, aby vyhlásil poplach, ale než mu vzduch rozvibroval hlasivky, vylepšil jsem mu jeho tmavý vulgární ksicht podzvukovým střelivem.

Na velmi krátkou vzdálenost a o dost větším počtem, než bylo nutné. Stres není obecně nic dobrého, též brání efektivitě a v extrémním případě může způsobit náhlou, a silně nežádanou, fekální příhodu, což se mi málem stalo.

Přebujelé množství projektilů způsobilo, že mě dotyčný nevychovaně zasral tak, až jsem měl jeho krev a kus mozku i na pravé straně hledí přilby.

Utrhl jsem rukáv jeho košile a začal si to otírat, abych aspoň trochu viděl. Smrděl jak kozel. Možná spíš jako dlouho a striktně nemytý lidský samec pojídající kvanta skopového.

Pak jsem zahlédl toho druhého. Spíš jen jeho oči, vykulené na samou hranici anatomických možností. Než jsem stačil vystřelit, zmizel za rohem.

Vyrazil jsem za ním, šlápl do tkání toho prvního, uklouzl a upadl na prdel, až to zadunělo a cvakly mi zuby. Sylvestra, Arnolda, Bruce a všechny ostatní jsem v takto trapné akční situaci neviděl. Možná Jackieho, na konci filmu při nepovedených scénách.

Zvedl jsem se, procítěně proklel Araba i jeho předky, a vyrazil dál.

Za rohem byl pouze kovový žebřík vedoucí vzhůru k otevřenému poklopu. Vyletěl jsem po přičkách na střechu můstku jako opice a co nevidím za fascinující obraz?

Arab s pomlácenou tlamou a monokly pod oběma očima, nohy zamotané do pogumovaného plátna, právě na bytelné lafetě otáčí směrem ke mně věc neskonale strašlivé krásy – tedy pro toho, kdo stojí na správné straně.

Člověka to mimořádně vzpruží, když mu takhle někdo ukládá o život. Tím spíš kulometem, do jehož hlavně se dá strčit malíček. A já byl velmi vzpružený už od první vteřiny pobytu na jachtě.

Zaslechl jsem vysoký kvílivý zvuk. Na zlomek vteřiny jsem si myslel, že mé střevní plyny překonaly strachy pevně a neprodyšně sevřený konečník a nyní mě zbaběle, ve chvíli nouze nejvyšší, opouštějí – jako krysy potápějící se loď. Ale byl to jen sviňákův bojový pokřik – nebo co to bylo.

Věřím svému obleku. Ale také věřím, že by mi těžký kulomet Browning M2HB* velmi neprospěl. Jako ve zpomaleném filmu vidím hypnotizující vševidoucí černé oko masivní hlavně ráže .50 a Arabovu ruku, jak tahá za závěr. Své ruce, jak mučivě pomalu zaměřují P90.

Závěr kulometu doklouzával, když jsem vystřelil první náboj a pak několik dalších. Arab přepadl přes okraj nástavby.

A teď rychle! Otočil jsem kulomet o 180 stupňů, málem opět upadl, sklonil hlaveň dolů a spustil to. Kdo někdy slyšel heavymetalový zpěv M2HB a přežil to, už nikdy nezapomene.

Smažkám plným fetu došlo, že je doopravdy průser, až když se prvním z nich rozprskl hrudník do krvavého oblaku. Držel jsem spoušť a tlak uvolnil jen chvilkami.

Pak jsem odkopl vystřílené patrony – abych po nich neuklouzl, člověk se má učit ze svých chyb – sešel dolů na mokrou krvavou palubu plnou lidských tkání a do dvou hlav, které ještě vypadaly v kuse, párkrát pro jistotu střelil.

„Příd' je pod čarou ponoru poškozená kulometem, nabíráš vodu, ale půl hodiny to vydrží, když nahodíš čerpadla. Kurz 163 stupňů. Před

*) Vynikající těžký kulomet sloužící dlouhé desítky let, včetně druhé světové války. Za dobu jeho služby byla provedena řada konstrukčních změn, samotná zbraň se však od původního provedení příliš neliší. Zřetelně proto, že není co vylepšovat.

Ráže 12,7 mm, jinak .50 BMG, či .50 Browning. Velmi výkonná munice, používaná i v některých puškách, například ve špičkovém Barrettu M82.

satelity jsem tě zastínila, v oblasti je prázdné. Jsi v pohodě?“ Anděl plný úzkosti někde nade mnou na obloze.

Neřekl jsem ani slovo, nějak to nešlo. Dee mě monitoruje, takže ví, že jsem naživu, a ostatní necháme na později.

Vrátil jsem se o patro výš na můstek, takřka mlčky vyslechl Deidřiny instrukce, nastavil kurz a spustil odčerpávání z podpalubí.

Pak jsem vylezl zpět na střechu můstku, sundal přilbu, vytáhl cigaretu a koukal na moře.

„Jsem v pohodě, díky,“ konečně jsem řekl něco víc než jen krátké potvrzení převzetí instrukcí. Trochu jsem kecal. Hodně jsem kecal. Když opadl příval adrenalinu, měl jsem problém se trefit cigaretou do pusy a nevypíchnout si místo toho oko.

Premýšlel jsem. Poprvé v životě jsem byl v bojové akci. Poprvé v životě jsem zabil člověka. Patnáct lidí. Zabíjet. Vzít život bližnímu svému.

Nebylo mi dobře. Vlastně mi vůbec nebylo dobře. Klepal jsem se jako takový ten malý, předražený, sporně osrstěný psík, který omylem vyběhne ven z vyhrátého domu do mrazu, bez termooblečky a paničky, která ho chrání před veškerými protivenstvími...

Hlava se mi motala a třeštila, nohy mě nechtěly držet, bylo mi strašně zle a netušil jsem, jestli to ze mě vyletí horem, spodem, nebo najednou z obou otvorů. Vší silou jsem se snažil uklidnit, mám ještě práci.

Ale na druhou stranu to nevypadalo, že by mi to mělo dlouhé roky kazit spánek. Jsem povahou zabiják? Nebo je to tak, že odpornost toho, co udělali, a hlavně se chystali udělat, vyváží v mé duši jejich smrt mou rukou? To asi ukáže čas.

Dokouřil jsem, šel umístit výbušninu s časovačem do podpalubí, vrátil se zpátky na střechu a zapálil si další cigaretu. Ta krása jasného slunce a to nezměrně půvabné moře, které pohupuje lodí...

Za jiných okolností bych si natáhl nohy, nalil něco dobrého k pití a užil si to. Ale dnes to prostě nejde.

„Oba motory stop, zlato, jsme na místě. Hloubka pod kýlem dobrá, žádní svědci, loď zmizí beze stopy,“ zaznělo z nebe.

Zahodil jsem cigaretu, zhasl motory a připravil se na přenos.

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

PEVNOST

Edice Pevnost, sv. 112

Vladislav Vlček

LOĎ

Ilustrace na obálce Žaneta Kortusová.

Grafická úprava obálky Lukáš Tuma.

Edici řídí Pavlína Kajnarová.

Redakce Boris Hokr.

Vydalo Nakladatelství Epoque s. r. o.,

Kapra 12, 110 00 Praha 1

v roce 2018 jako svou 645. publikaci.

První vydání, 248 stran.

Sazbu provedl Jaroslav Uhlíř.

Vytiskl Akcent tiskárna Vimperk, s. r. o.

Knihy **Nakladatelství Epoque** můžete zakoupit u svého knihkupce nebo si je lze objednat písemně na adrese:

Kapra 12, 110 00 Praha 1 – Staré Město,

telefonicky na čísle: **224 810 353,**

e-mailem na adrese: **objednavky@epocha.cz,**

nebo na internetové stránce: **www.epocha.cz**

facebook.com/fantastickaepocha

facebook.com/nakladatelstvi.epocha
